

Zeyno Kitapları 4

Paspas Tepemde Kapiş Paçamda

Ahmet Buke • Merve Atılgan

Sabah uyandığımda kedimiz Paspas'ı göğsüme çöreklenmiş buldum. Gözlerimi açınca mırıldandı, patisini dudaklarıma değirdi.

Hemen gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yaptım. Kandıramadım tabii. Bu defa, kuyruğunun ucunu ağzıma sokmaya çalıştı. Onu itip üstümdeki örtünün altına saklandım. Ah, keşke o kadar kolay olsaydı!

Paspas bir boşluk bulup içeriye sıziverdi ve benimle boğuşmaya başladı. O sırada dört pençesiyle saçlarıma asılıp iyice dolandı. Çaresiz, yattığım yerden kalktım, ama Paspas hâlâ tepemde, saçlarıma yapışmış halde gurulduyordu.

Sanırım, orada olmak çok hoşuna gitmişti.

Kalktım. Pijamalarımı çıkardım. Tişört ve pantolon geçirdim üstüme. Gittim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Masaya benim için bırakılmış sütü ve yumurtalı peynirli böreği yiyip kahvaltımı bitirdim.

Dışarıya çıkmadan önce saçlarımı mutlaka tararım. Bu, kendimi iyi hissettiriyor.

Aynanın karşısına geçince, şaşkınlıktan küçükdilimi yutacaktım.

"Paspas, sen hâlâ orada mısın? Unutmuşum seni!"

Evet, bizim yaramaz kedimiz dört patisi yine saçlarımın içinde, gövdesini kafama bastırılmış, aynada bize bakıyordu. Mutlulukla mırıldandı.

İki elimle tutup onu başımın üstünden almak istedim, ama öylesine yapışmıştı ki bana, başaramadım.

"Eh, n'apalım, böyle dışarı çıkarım ben de," dedim.

Dışarıda bizi ilk gören, alt kat komşumuz Nurhayat Teyze oldu. Tam bahçe kapısından girmek üzereydi ki, şaşkınlıktan az daha elindeki alışveriş torbalarını düşürecekti.

“Zeyno, sen misin kızım?” diye çığlık attı.

“Evet, benim, Nurhayat Teyze.”

“Ama sanki başında, başında... Ee, şey! Ayy, iyi misin?”

“Hah, başımdakini mi demek istiyorsunuz? Bu bir şapka.”

“Şapka mı?”

“Evet, bu yılın modası, biliyorsunuz, doğaya dönüş. Yani, giyim kuşamda da doğal ürünler kullanacağız. Ben de, şapka olarak Paspas’ı seçtim.”

Nurhayat Teyze yere bıraktığı torbaları yeniden alırken, "Hıı!" dedi. "Aman çok güzelmiş. Sakın kışa da atkı olarak Kapiş'i seçme!"

Ah, bunu nasıl da akıl edememiştim!

Kapiş, bizim sokağın yaramaz köpeğinin adıydı ve kedilerden hiç hoşlanmazdı. Bense şimdi kafamda Paspas'la dışarıya çıkmak üzereydim. Olacak iş mi!

Bahçe kapısından sessizce sağa sola baktım.

"Hey Paspas," dedim, "Kapiş'i görürsen ya da hissedersen haber vermelisin bana."

Paspas yanıt olarak miyavladı. Sanırım, işin ciddiyetini o da anlamıştı. Saçlarımdan kurtulmaya çalıştı, ama o kadar dolanmıştı ki kurtulamıyor, sadece canımı acıtıyordu.

"Sakin ol canım, ortalıkta Kapiş falan yok," dedim.

